

Εκοιμήθη ο υμνητής της Ρωμηοσύνης Γέρ. Δοσίθεος, Ηγούμενος της Ι.Μ. Τατάρνης

[Πολιτισμός](#) / [Μορφές](#)

Εκοιμήθη εν Κυρίω ο Γέρων Δοσίθεος, Ηγούμενος και Κτίτωρ της Ι.Μ. Τατάρνης Ευρυτανίας. Η Εξόδιος ακολουθία ορίστηκε για την Πέμπτη 5 Ιανουαρίου 2023 στις 14:30 στο Καθολικό της Ι.Μ. Τατάρνης. Ας είναι η μνήμη αυτού αιωνία.

Ο γέρων Δοσίθεος, κατὰ κόσμον Στυλιανὸς Κανέλλος, ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ σωτήριον ἔτος 1936. Οἱ γονεῖς του ὠνομάζοντο Γεώργιος καὶ Ἐλευθερία, καὶ εἴλκυον τὴν καταγωγὴν ἐκ Πιάνας Ἀρκαδίας καὶ Κέας (Τζιάς) ἀντιστοίχως. Ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας ὁ πατὴρ Δοσίθεος ἠνδρώθη εἰς ἐκκλησιαστικὸν περιβάλλον καὶ ἀφιερώθη εἰς τὴν λατρείαν τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ἐμυήθη εἰς τὴν τέχνην τῆς ψαλμωδίας καὶ τῆς εὐτάκτου ἐπιτελέσεως τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν ἐκ σοφῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν. Συνεδέθη, ἔτι παῖς ὢν, μετὰ ἀγιορειτῶν πατέρων καὶ τὸν πολὺν ἅγιον Ἱερώνυμον, οὓς καὶ ἐγνώρισεν εἰς τὸ τῆς Σίμωνος Πέτρας μετόχιον τῆς Ἀναλήψεως ἐν Βύρωνι, πλησίον δηλονότι τῆς πατρικῆς αὐτοῦ κατοικίας ἔνθα ἐγεννήθη.

Τὸ ἔτος 1956, κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον, προσῆλθεν ὡς δόκιμος μοναχὸς (κατόπιν προτροπῆς καὶ πατρικοῦ κήδους τοῦ Μητροπολίτου Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Χριστοφόρου, μεθ' οὗ καὶ πνευματικῶς συνεδέθη) εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Προυσοῦ, ἐνῶ ἐν ἔτει 1959ῳ ἐκάρη μεγαλόσχημος μοναχὸς ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς Προυσοῦ Γερμανοῦ, λαβὼν τὸ ὄνομα Δοσίθεος. Ἐχειροτονήθη διάκονος ἐν τῇ Μονῇ τῆς μετανοίας αὐτοῦ τὴν 23ην Αὐγούστου 1961, ὑπὸ τοῦ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Δαμασκηνοῦ. Πρεσβύτερος ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου τὴν 4ην Δεκεμβρίου 1963, λαβὼν ταυτόχρονα καὶ τὸ ὄφικιον τοῦ Ἀρχιμανδρίτου.

Ἐν συνέχειᾳ διωρίσθη ὡς ἱεροκῆρυξ ἐν Εὐρυτανίᾳ, ὅπου ἡ πνευματικὴ καὶ ποιμαντικὴ αὐτοῦ δράσις ἐν τοῖς ὄρεινοῖς τούτοις τόποις ὑπῆρξεν ὁμολογουμένως παμβόητος. Τὸ ἔτος 1969 διωρίσθη ἡγούμενος τῆς ὀλοσχερῶς ἀφανισθείσης ἐκ κατολισθήσεως Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Τατάρνης, ἣν καὶ κόποις πολλοῖς ἐκ βάρων ἀνωκοδόμησεν. Οὕτως ἤρχισεν ἡ τετάρτη φάσις τῆς ἱστορίας τῆς Σταυροπηγιακῆς Μονῆς, γενόμενος τέταρτος κτίτωρ αὐτῆς.

Ὁ πατὴρ Δοσίθεος ἐκαλλιέργησεν, ὡς γνήσιος καὶ ἀκραιφνῆς ῥωμηός, τὰς σχέσεις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τατάρνης μετὰ τῆς Μητρὸς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἥτοι τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριαρχείου· μὲ ἀπέραντον σεβασμόν, ἀνιδιοτέλειαν, ἀνόθευτον καὶ ἀνυπόκριτον ἀγάπην, ἀλλὰ γε καὶ τὸ προσῆκον δέος πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικούς θεσμούς, τὰ πρόσωπα καὶ τὴν ἱστορίαν. Καρπὸς αὐτοῦ τοῦ ἀσιγᾶστου «ἔρωτος» διὰ τὴν Ῥωμηοσύνην καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν ἦτο ἡ συγγραφή τῶν δύο βιβλίων «*Θέλω νὰ πιῶ ὅλο τὸν Βόσπορο*», καὶ «*Μιὰ γοργόνα στὸν Κεράτιο*»

. Ὑστερον δέ, κελεύσει τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, ἐπὶ δεκαπενταετίαν ὄλην συγγράφων ἐπεμελήθη τοῦ ἐνιαυσίου Ἐγκολπίου Ἡμερολογίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἡ ὕλη τῶν ὁποίων ἡμερολογίων ἐξεδόθη εἰς ἓνα ὀγκωδέστατον τόμον μὲ τίτλον «Πολίτικη Ἀνθολογία».

Ἦσυχολήθη ἐπισταμένως καὶ μετὰ ζήλου μὲ τὰς Τυπικὰς Διατάξεις τῆς λατρείας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, διὸ καὶ σὺν τοῖς ἄλλοις ἐξέδωσε τύποις τὸ μνημειῶδες ἔργον «*Τυπικὸν τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου*», μετὰ διορθώσεων καὶ λεπτομερεστάτου ὑπομνηματισμοῦ. Ἐπίσης συνέγραψε πλῆθος ἄλλων ψυχωφελῶν βιβλίων περὶ σωτηρίας ψυχῆς, καὶ ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς. Πρὸς τούτοις, συναριθμείσθω καὶ τὸ βιβλίον μαγειρικῆς «*Ὀψοποιῶν Μαγγανεῖαι, ἧγουν Καλογηρικὴ Μαγειρικὴ καὶ Ζαχαροπλαστικὴ*». Πολλὰ δὲ πνευματικὰ συγγραφαὶ αὐτοῦ, παραμένουσιν εἰσέτι ἀνέκδοτοι (ἐν αἷς καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐπιμεληθὲν καὶ ἐκτενῶς ὑπομνηματισθὲν «Ἱερατικόν», τὸ ἤδη ἀπὸ χρόνων ἱκανῶν ἐγκριθὲν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου).

<https://bit.ly/3GgGSli>